

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobce: **M. F.**, bytem P. 10, P. 1, zastoupen JUDr. Markem Görgesem, advokátem se sídlem Žižkova 52, Plzeň, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 13. 12. 2012, č.j. 18168/12-1500-108439,

takto:

- I.** Rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 13. 12. 2012, č.j. 18168/12-1500-108439, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 17. 512,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Marka Görgese, advokáta.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 13. 12. 2012, č.j. 18168/12-1500-108439 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 1 na pokutu za opožděné

tvrzení daně ze dne 13. 9. 2012, č.j. 467844/12/001911109891, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 300.000,- Kč za opožděné podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011, a kterým bylo toto rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že je fyzickou osobou a poplatníkem daně z příjmů fyzických osob dle ustanovení § 2 a násl. zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Dne 24. 3. 2012 udělil plnou moc společnosti 1. Plzeňská daňová a účetní spol. s r.o., aby jej zastupovala při veškerých záležitostech týkajících se podání přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 před příslušným správcem daně. Podle ustanovení § 136 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „daňový řád“) je daňový subjekt povinen podat daňové přiznání do 3 měsíců po uplynutí zdaňovacího období. Pokud daňové přiznání zpracovává nebo podává poradce, podává se daňové přiznání nejpozději do 6 měsíců po uplynutí zdaňovacího období. To platí, je-li příslušná plná moc udělená tomuto poradci uplatněna u správce daně před uplynutím tříměsíční lhůty. Žalobce doručil příslušnou plnou moc Finančnímu úřadu v Plzni dne 26. 3. 2012, učinil tak v požadované lhůtě, avšak daný finanční úřad nebyl místně příslušný. Finanční úřad v Plzni postoupil dne 8. 8. 2012 plnou moc místně příslušného Finančnímu úřadu pro Prahu 1, kterému byla doručena dne 13. 8. 2012. Daňový poradce podal daňové přiznání za zdaňovací období roku 2011 k místně příslušnému Finančnímu úřadu v Praze dne 26. 6. 2012, doručeno bylo dne 28. 6. 2012. Finanční úřad pro Prahu 1 vydal dne 13. 9. 2012 platební výměr na pokutu za opožděné tvrzení daně, kterým uložil žalobci pokutu ve výši 300.000,- Kč, žalobce se proti platebnímu výměru v řádné lhůtě odvolal, Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu napadeným rozhodnutím odvolání zamítlo a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdilo.

Žalobce v podané žalobě namítl, že žalovaný posoudil naplnění podmínek pro vznik povinnosti k úhradě pokuty za opožděné daňové tvrzení v rozporu s daňovým řádem. Žalovaný totiž neaplikoval ustanovení § 35 odst. 2 daňového řádu, které stanoví, že lhůta je zachována, je-li úkon učiněn nejpozději v poslední den lhůty u nadřízeného správce daně nebo u jiného věcně příslušného správce daně. Žalobce dále namítl, že jeho jednání nemůže založit odpovědnost za správní delikt, neboť jednání žalobce chybí škodlivost. Žalobce namítl porušení povinnosti správcem daně, který nepostupoval v souladu se zásadou postupu bez zbytečných průtahů a zásadou hospodárnosti, neboť postoupil plnou moc až po téměř 5 měsících, dále postupoval v rozporu se zásadou šetření práv a právem chráněných zájmů daňových subjektů a zásadou spolupráce při správě daní.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný uvedl, že daňový subjekt, jemuž daňové přiznání zpracovává a podává poradce, podává daňové přiznání ve lhůtě nejpozději do 6 měsíců po uplynutí zdaňovacího období. To platí jen tehdy, je-li příslušná plná moc udělená tomuto poradci uplatněna u správce daně před uplynutím tříměsíční lhůty podle § 136 odst. 1 daňového řádu. Argumentace žalobce ustanovením § 35 odst. 2 daňového řádu je ve vztahu k plné moci lichá, jelikož na uplatnění plné moci u správce daně nedopadá. V daném případě je třeba aplikovat speciální ustanovení § 27 odst. 2 daňového řádu, které stanoví, že plná moc je vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně. Jinými slovy daňový subjekt se může udělení plné moci a důsledků z ní vyplývajících domáhat až tehdy, kdy se plná moc fakticky dostane do dispozice věcně a místně příslušnému správci daně. Žalovaný uvedl, že postoupení plné moci za téměř 5 měsíců nelze považovat za neprodlené. V daném období správci daně přijímají největší množství podání a rychlost rovněž závisí na subjektu doručujícím, tj. na České poště. Žalovaný odkázal na komentář Baxa J., Dráb O.,

Kaniová L., Lavický P., Schillerová A., Šimek K., Žiškova M., Daňový řád. Komentář. II. Díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2011, s. 822, kde se uvádí, že „*Chce-li mít daňový subjekt zachovány účinky v §136 odst. 2, musí nejpozději poslední den lhůty pro podání daňového přiznání být plná moc k dispozici místně příslušnému správci daně.*“ Žalovaný uvedl, že podle ustanovení § 250 odst. 1 daňového řádu daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání, ačkoliv měl tuto povinnost, nebo tak učiní po stanovené lhůtě a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů. Tato sankce a rovněž výše pokuty vyplývá přímo ze zákona, a sice z ustanovení § 250 odst. 1 až odst. 4 daňového řádu. Pokuta byla stanovena v maximální výši 300.000,- Kč s ohledem na výši vyměřené daně z příjmu fyzických osob (20,837.406,- Kč) a počtu dnů, kdy byl žalobce v prodlení (77 dnů).

Při jednání u Městského soudu v Praze účastníci řízení setrvali na svých již dříve vyjádřených stanoviscích.

Ze spisového materiálu, který byl předložen soudu žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Žalobce udělil dne 24. 3. 2012 plnou moc společnosti 1. Plzeňská daňová a účetní spol. s.r.o., aby jej zastupovala při veškerých záležitostech týkajících se podání přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011. Plná moc byla doručena místně nepřislušnému Finančnímu úřadu v Plzni dne 26. 3. 2012. Finanční úřad v Plzni postoupil plnou moc místně příslušnému Finančnímu úřadu pro Prahu 1 dne 8. 8. 2012. Doručena mu byla dne 13. 8. 2012. Dne 26. 6. 2012 podal žalobce prostřednictvím svého daňového poradce daňové přiznání k místně příslušnému Finančnímu úřadu pro Prahu 1.

Dne 13. 9. 2012 vydal Finanční úřad pro Prahu 1 platební výměr na pokutu za opožděné tvrzení daně a uložil žalobci pokutu ve výši 300.000,- Kč. V odůvodnění uvedl, že plná moc udělená daňovému poradci byla příslušnému správci daně doručena dne 13. 8. 2012. Nebyly tedy dodrženy podmínky stanovené v § 136 odst. 2 daňového řádu a lhůta pro podání daňového přiznání tedy uplynula dnem 2. 4. 2012 (§ 136 odst. 1 daňového řádu). Daňové přiznání bylo podáno dne 26. 6. 2012, tj. 85 dnů po stanovené lhůtě. Na jeho základě byla vyměřena daň z příjmů fyzických osob ve výši 20.837.406,00,- Kč, která je základem pro výpočet pokuty podle § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu.

Žalobce podal proti platebnímu výměru odvolání.

Napadeným rozhodnutím ze dne 13. 12. 2012 bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí odvolací orgán uvedl, že ustanovení § 136 odst. 2 daňového řádu stanoví, že daňový subjekt, jehož daňové přiznání zpracovává a podává poradce, podává daňové přiznání nejpozději do 6 měsíců po uplynutí zdaňovacího období, ale to platí jen, je-li příslušná plná moc udělená tomuto poradci **uplatněna u správce daně, vůči kterému je uplatňována, před uplynutím tříměsíční lhůty** po uplynutí zdaňovacího období. Podle ustanovení § 27 odst. 2 daňového řádu je plná moc vůči správci daně účinná od okamžiku jejího **uplatnění** u tohoto správce daně. Z uvedených ustanovení vyplývá, že plná moc musí být k dispozici správci daně, vůči kterému je uplatňována, ve stanovené lhůtě. Ustanovení § 35 daňového řádu stanoví, že lhůta je zachována, je-li nejpozději v poslední den lhůty podána u provozovatele poštovních služeb poštovní zásilka obsahující podání adresovaná věcně a místně příslušnému správci daně. V ustanovení § 27 a § 136 odst. 2 daňového řádu je explicitně stanoveno, že plná moc je vůči správci daně účinná až od okamžiku jejího uplatnění vůči správci daně. Rozhodným je tedy

okamžik, kdy se správce daně reálně seznámí s plnou mocí, tj. kdy dojde do sféry jeho vlivu. Z uvedeného je zřejmé, že v daném případě by musela být plná moc správci daně doručena do dne 2. 4. 2012, avšak výše uvedená plná moc pro daňového poradce nebyla včas uplatněna u správce daně, vůči kterému je uplatňována. Lhůta pro podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob tak byla dána ustanovením § 136 odst. 1 daňového řádu. Podle ustanovení § 136 odst. 1 daňového řádu se daňové přiznání u daní vyměřovaných za zdaňovací období, které činí nejméně 12 měsíců, podává nejpozději do 3 měsíců po uplynutí zdaňovacího období. V daném případě byl posledním dnem lhůty den 2. 4. 2012. Pokud však ve stanovené lhůtě přiznání podáno není, odvíjí se lhůta až ode dne, kdy je přiznání k dispozici správci daně, tj. v daném případě ode dne 28. 6. 2012. Prodlení činilo 85 dnů, tj. 77 dnů následujících po 5 pracovních dnech od stanovené lhůty pro podání daňového přiznání. Žalovaný dále uvedl, že dle ustanovení § 250 odst. 1 daňového řádu vzniká daňovému subjektu povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání, ačkoliv měl tuto povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů. Jelikož předmětné daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 bylo podáno opožděně, vznikla žalobci v souladu s ustanovením § 250 odst. 1 daňového řádu povinnost uhradit pokutu za opožděné tvrzení daně. Tato sankce tedy vzniká daňovému subjektu obligatorně, nastanou-li zákonem stanovené okolnosti (nepodání daňového přiznání vůbec nebo zpoždění s jeho podáním větší než 5 pracovních dnů). Výpočet výše pokuty je stanoven taktéž přímo v zákoně, a to v ustanovení § 250 odst. 1 až 4 daňového řádu. Podle ustanovení § 250 odst. 4 maximální výše pokuty nesmí být vyšší než 300.000,- Kč. V daném případě pokuta činí 300.000,- Kč, jak je uvedeno v odvoláním napadeném platebním výměru.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Podle § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání, ačkoliv měl tuto povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě, a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů, ve výši 0,05 % stanovené daně za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanovené daně.

Podle § 136 odst. 1 daňového řádu daňové přiznání u daní vyměřovaných za zdaňovací období, které činí nejméně 12 měsíců, se podává nejpozději do 3 měsíců po uplynutí zdaňovacího období.

Podle § 136 odst. 2 daňového řádu jde-li o daňový subjekt, který má zákonem uloženou povinnost mít účetní závěrku ověřenou auditorem, nebo jehož daňové přiznání zpracovává a podává poradce, podává se daňové přiznání podle odstavce 1 nejpozději do 6 měsíců po uplynutí zdaňovacího období. To platí jen, je-li příslušná plná moc udělená tomuto poradci uplatněna u správce daně před uplynutím tříměsíční lhůty podle odstavce 1. Pokud v šestiměsíční lhůtě podle věty první tento poradce zemře nebo zanikne, zůstává tato lhůta zachována.

Podle § 27 odst. 1 daňového řádu osoba zúčastněná na správě daní si může zvolit zmocněnce, s výjimkou případů, kdy má při správě daní něco osobně vykonat.

Podle odstavce 2 tohoto ustanovení plná moc je vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně.

Podle odstavce 3 tohoto ustanovení plná moc je účinná i vůči jinému správci daně po změně místní příslušnosti, vůči správci daně, který provádí úkony na základě dožádání, jakož i vůči dalším správcům daně, pokud vedou řízení ve věci, pro kterou byla plná moc uplatněna.

Podle § 35 odstavce 1 daňového řádu lhůta je zachována, je-li nejpozději v poslední den lhůty

a) učiněn úkon u věcně a místně příslušného správce daně,

b) podána u provozovatele poštovních služeb poštovní zásilka obsahující podání adresovaná věcně a místně příslušnému správci daně,

c) podána datová zpráva adresovaná věcně a místně příslušnému správci daně, která je opatřena zaručeným elektronickým podpisem založeným na kvalifikovaném certifikátu vydaném akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb (dále jen „uznávaný elektronický podpis“) na technické zařízení správce daně nebo na technické zařízení společné pro několik správců daně (dále jen „technické zařízení správce daně“),

d) podána datová zpráva do datové schránky věcně a místně příslušného správce daně.

Jde-li o lhůtu určenou dobou kratší než jeden den, je tato lhůta zachována, je-li požadovaný úkon učiněn před jejím uplynutím.

Podle odstavce 2 tohoto ustanovení nebyl-li úkon učiněn u věcně a místně příslušného správce daně, je lhůta zachována, je-li nejpozději v poslední den lhůty učiněn tento úkon u nadřízeného správce daně nebo u jiného věcně příslušného správce daně.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, podle které žalovaný postupoval v rozporu s daňovým řádem, když pro počítání lhůt neaplikoval ustanovení § 35 odst. 2 daňového řádu. Při posuzování této námítky vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. května 2015, č.j.: 4 Afs 68/2015-38, ve kterém Nejvyšší správní soud posuzoval vztah mezi § 27 a § 136 odst. 2 daňového řádu a dospěl k závěru, že „Účelem § 27 odst. 2 daňového řádu je určit přesně okamžik, kdy vzniká zmocnění oprávnění k zastupování osoby zúčastněné na správě daní a tomu odpovídající povinnost správce daně s touto osobou jednat. Naproti tomu účelem § 136 daňového řádu je stanovit lhůty pro podání daňového přiznání.“ Z tohoto Nejvyšší správní soud dovodil, že „je nutné rozlišovat mezi účinky uplatněné plné moci (i) na vznik zastoupení před správcem daně a (ii) na prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání. V prvním případě daňový řád podle § 27 odst. 2 spojuje jednoznačně vznik zastoupení s doručením plné moci do dispozice příslušného správce daně. Ve druhém případě (§ 136 odst. 2 daňového řádu) jde o posouzení včasnosti procesního úkonu daňového subjektu, při němž je třeba aplikovat pravidla pro zachování lhůt (§ 35 daňového řádu). Při uplatnění plných mocí stěžovatelem bylo tedy nutné zohlednit vedle § 136 odst. 1 a 2 též i § 35 daňového řádu.“ Nejvyšší správní soud se v daném rozsudku vyjádřil i k tomu, že si je vědom předcházející názorové nejednotnosti, která panovala mezi odbornou veřejností ve výkladu sporné právní otázky, přičemž odkázal na komentáře Baxa, J. a kol.: Daňový řád, Komentář, Praha: Wolters Kluwer a. s., 2011: výklad k § 136 odst. 2; Kobík, J., Kohoutková, A.: Daňový řád s komentářem. 2. aktualizované vydání, Olomouc: Anag, spol. s r. o., 2013, s. 705 až 707,

a konstatoval, že „*V případě možnosti různého výkladu určitého předpisu je třeba postupovat dle ústavněprávní zásady in dubio pro libertate, jež je vlastní interpretaci norem veřejného práva (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65, č. 2838/2013 Sb. NSS), a zvolit ten výklad, který je šetrnější k základním právům a svobodám jednotlivce.*“

V projednávané věci byla plná moc podle otisku úředního razítka doručena Finančnímu úřadu v Plzni, tj. správci daně věcně příslušnému, avšak místně nepříslušnému dne 26. 3. 2012. Byla tedy splněna podmínka pro zachování lhůty dle § 35 odst. 2 daňového řádu bez ohledu na to, že věcně a místně příslušnému Finančnímu úřadu pro Prahu 1 bylo podání po postoupení Finančním úřadem v Plzni doručeno až dne 13. 8. 2012. Žalobce tak splnil podmínku v § 136 odst. 2 větě druhé daňového řádu k prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání a ze zákona se mu prodloužila lhůta pro podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob. Jestliže daňové přiznání bylo místně příslušnému správci daně doručeno dne 28. 6. 2012, stalo se tak v zákonem stanovené lhůtě (§136 odst. 2 daňového řádu) a nebyly tak dány předpoklady pro vydání platebního výměru na pokutu za opožděné tvrzení daně. Žalovaný tak nesprávně posoudil právní otázku ohledně aplikace § 136 odst. 2 daňového řádu, když dospěl k závěru, že plná moc nebyla včas uplatněna.

K námitce ohledně nedostatku škodlivosti jednání žalobce soud uvádí, že opožděné tvrzení daně je porušením povinnosti při správě daní podle ustanovení § 250 odst. 1 daňového řádu. V daném případě však bylo konstatováno, že k porušení povinnosti při správě daní nedošlo. Vzhledem k tomu, že soud shledal, že žalovaný rozhodl v dané věci v rozporu s daňovým řádem, nezabýval se již žalobcem namítaným porušením zásad daňového řízení.

Z důvodů shora uvedených soud podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil a současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Žalovaný je právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náhradu nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč a dále náklady odměny zástupce žalobce JUDr. Marka Görgese, advokáta a jeho hotové výdaje. Mimosmluvní odměna činí 9.300,- Kč za 3 úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby, účast u jednání soudu dne 30. 3. 2017) po 3.100,- Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právního zástupce ve výši 900,- Kč za 3 úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Dále byla právnímu zástupci žalobce přiznána náhrada jízdních výdajů za cestu osobním automobilem Mercedes-Benz, RZ: ... z Plzně do Prahy a zpět, celkem 220 km, tj. základní náhrada za použití motorového vozidla v částce 858,- Kč podle ustanovení § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 1 písm. b) vyhlášky č. 440/2016 Sb., náhrada za spotřebované pohonné hmoty v částce 435,- Kč podle ustanovení § 158 odst. 2 téhož zákona ve spojení s ustanovením § 4 písm. a) vyhlášky č. 440/2016 Sb. a dále náhrada za promeškaný čas za 5 půlhodin po 100,- Kč podle ustanovení § 14 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobce je advokát, který doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani

z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %. Částka daně činí 2.519,- Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce tedy činí 17 512,- Kč.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. března 2017

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Pechočová